

Νοέμβριος.

Κυριακή 6η Νοεμβρίου 2022

Κυριακή Ζ΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 8, 41 – 56).

«παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ» (Λουκ. 8, 41).

Δύο μεγάλα θαύματα παρακολουθήσαμε νά ἐπιτελεῖ ὁ Ἰησοῦς στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ἀνασταίνει τή νεκρή δωδεκάχρονη κόρη τοῦ Ἰαείρου, πού ἦταν ὁ ἀρχηγός τῆς Συναγωγῆς στήν Καπερναούμ, καί θεραπεύει μία γυναίκα πού ὑπέφερε ἀπό βασανιστικές αἱμορραγίες γιά δώδεκα χρόνια. Δύο θαύματα πού δίνουν ζωή, χαρά καί ἐλπίδα.

Αὐτά τὰ θαύματα τὰ ἐπιτελεῖ μὲν ὁ Χριστός, ἀλλὰ τὰ προκαλοῦν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀρετὴ τους. Εἶναι χαρακτηριστικό πῶς ὁ ἄρχοντας τῆς τοπικῆς Συναγωγῆς, ὁ Ἰάειρος, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ «παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ». Ὅπως μελετοῦμε τὰ γεγονότα πού μᾶς παραθέτει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς σήμερα, διαπιστώνουμε τρία χαρακτηριστικά στὴ συμπεριφορά τῆς αἰμορροοῦσας καὶ τοῦ Ἰαείρου, πού κινητοποιοῦν τὴ θαυματουργικὴ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ διακριτικὴ ταπείνωση. Τὸ δεύτερο εἶναι ἡ ἀτόφια πίστη. Τὸ τρίτο εἶναι ἡ ἀνυποχώρητη ἐπιμονή.

Κατ' ἀρχὴν βλέπουμε τὸν Ἰάειρο, πού εἶναι ἓνας ἄρχοντας τῆς τοπικῆς θρησκευτικῆς κοινότητος στὴν Καπερναοῦμ, νὰ πέφτει στὰ γόνατα μπροστά στὸν Ἰησοῦ χωρὶς δισταγμὸ καὶ ἀναστολές, νὰ ταπεινῶναι τὸν ἑαυτό του, νὰ αὐτομειῶνεται, γιὰ νὰ Τὸν παρακαλέσει

«εἰσελθεῖν εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ». Ἀλλά καί ἡ αἰμορροοῦσα ἔρχεται ἀθόρυβα καί μέ μία συστολή καί ντροπή, ταπεινά καί ἀθόρυβα πλησιάζει τόν Χριστό μέ σκοπό ὄχι νά Τόν ἐνοχλήσει, ἀλλά μόνο νά ἀγγίξει τήν ἄκρη ἀπό τό ροῦχο Του. Αὐτή ἡ ἀληθινά ταπεινή ἐκζήτηση τοῦ θείου ἐλέους δείχνει ἐσωτερική εὐγένεια καί ἀληθινή καλλιέργεια. Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος κρατάει τόν ἑαυτό του χαμηλά. Δέν ἐπαίρεται. Δέν ἀπαιτεῖ. Δέν παραγκωνίζει. Δέν διστάζει νά ξεχάσει τή θέση του, νά παραθεωρήσει τήν κοσμική ἐξουσία του, νά γίνει ἕνας ἀπό τούς πολλούς. Γίνεται κοινός, ἐπειδή μέσα του εἶναι ξεχωριστός. Τό ταπεινό φρόνημα εἶναι γνώρισμα ἀληθινῆς ἐσωτερικῆς ὑψηλῆς ποιότητας. Ταπεινός εἶναι αὐτός πού ἔχει προκόψει στήν αὐτογνωσία. Μόνον ὁ προσγειωμένος καί ἰσορροπημένος μπορεῖ νά εἶναι ταπεινός. Ταπεινός γίνεται αὐτός πού ἀγαπάει τήν ἡσυχία, πού ἀποφεύγει τή σύγκρουση καί

τήν ταραχή. Τέτοιοι άνθρωποι ἦταν ὁ Ἰάειρος καί ἡ αἰμορροοῦσα. Ὁ ταπεινός κερδίζει τόν Θεό, ἐπειδή ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε πώς στους ταπεινούς δίνει τή χάρη Του, δηλαδή τά δῶρα Του.

Δεύτερον, τά δύο πρόσωπα πού κινητοποιοῦν τή θαυματουργική δύναμη τοῦ Ἰησοῦ στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ἔχουν ἀληθινή καί δυνατή πίστη. Πιστεύουν ἀκράδαντα στήν ἀπέραντη δύναμη τοῦ Θεανθρώπου. Εἶναι ἀπόλυτα πεπεισμένοι μέσα τους πώς ὁ Χριστός μπορεῖ νά θεραπεύσει. Ἔχουν τήν ἀδιάσειστη βεβαιότητα πώς Ἐκεῖνος μπορεῖ νά λύσει τά προβλήματά τους καί ἔχει τή θέληση, ἐκτός ἀπό τή δύναμη, γιά νά τό κάνει. Δέν πιστεύουν μόνο στή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Πιστεύουν καί στήν ἀπέραντη ἀγάπη Του. Ἔτσι ἡ πίστη τους δέ μένει μόνο μία ἐσωτερική ἐλπίδα, μία σκέψη, μία δυνατή ἐπιθυμία. Ἡ πίστη τους γίνεται ζωή καί

ἐνέργεια. Γίνεται σχέση, συνομιλία, ἰκεσία, κίνηση πρὸς τὸν Χριστό. Ἡ πίστη ξεκινᾷ ἀπὸ ἐσωτερικὴ διάθεση, ἀλλὰ ἀποκτᾷ ἀξία καὶ δύναμη ὅταν γίνεται ζωὴ καὶ ἐμπειρία. Μία πίστη πού παραμένει ἐσωτερικὸ γεγονός εἶναι ἄνευ ἀξίας. Τέτοια πίστη ἔχει ἀκόμη καὶ ὁ διάβολος, ἀφοῦ καὶ «τά δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίττουσι». Ἡ πίστη γίνεται παντοδύναμη καὶ πολύτιμη, ὅταν γίνεται τρόπος ζωῆς. Ὅταν μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο, τὸν βελτιώνει, τὸν καθαρίζει, τὸν φωτίζει, τὸν ἀνεβάζει στὴν προσκύνηση τοῦ Θεοῦ, στὸ ἄγγιγμα τοῦ Θεοῦ, στὴν πρόσληψη τοῦ Θεοῦ, στὴν ἀδιάκοπη κοινωνία μὲ τὸν Θεό. Ὅταν ἡ πίστη εἶναι μία ἀπόλυτη ἐπένδυση τοῦ ἀνθρώπου στὸν Θεό, μόνον τότε μπορεῖ νὰ καρποφορήσει ἀγαθὰ.

Τρίτον, αὐτὸ πού διαθέτουν ὁ Ἰάειρος καὶ ἡ αἰμορροοῦσα εἶναι μία εὐγενικὴ ἐπιμονή. Οἱ δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζουν στὴν προσέγγιση τοῦ Ἰησοῦ δέν τοὺς ἀπογοητεύουν οὔτε

τούς αποθαρρύνουν. Ἡ ἄρρωστη γυναίκα ἔχει νά ἀντιμετωπίσει ἕνα πλῆθος πού στέκεται ἀνάμεσα σ' ἐκείνη καί τόν Χριστό. Ὁ πονεμένος πατέρας ἔχει νά ἀντιμετωπίσει τή θλιβερή εἶδηση τοῦ θανάτου τῆς κόρης του. Πρέπει νά παλέψει μέ τή θλίψη καί τήν ἀπογοήτευση. Οὔτε ὅμως τό πυκνό πλῆθος οὔτε ὁ θάνατος ἀποκαρδιώνουν τούς δύο αὐτούς ἀνθρώπους. Ἡ θέλησή τους γιά κοινωνία μέ τόν Χριστό παραμένει ἄκαμπτη. Ἐπιμένουν νά εἶναι μαζί μέ τόν Χριστό, νά βρίσκονται κοντά Του, ἔστω καί ἂν ὅλα τά δεδομένα τούς ἀπομακρύνουν ἀπ' Ἐκεῖνον. Ἡ ἰκεσία εἶναι εὐλογία ἀπό μόνη της. Εἴτε ἰκανοποιηθεῖ εἴτε μείνει ἀναπάντητη, καί μόνον ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος ὅτι φέρνει τόν ἄνθρωπο κοντά στόν Θεό, ἀποτελεῖ μεγάλη εὐλογία. Ἡ ἐπιμονή δείχνει ἀγαθή προαίρεση, ἐσωτερική δύναμη, πληρότητα πίστεως, ἐλπίδα ἀγάπης. Ὁ ἐπίμονος ἰκέτης τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε εὐεργετημένος. Ὁ Χριστός μᾶς θέλει

ἐνοχλητικούς. Δέν μᾶς θέλει χλιαρούς. Ζητάει ἀπ' ἐμᾶς τό «πάλιν καί πολλάκις». Θέλει νά Τοῦ κτυπᾶμε τήν πόρτα ὅλες τίς ὥρες ἐπίμονα, δυνατά καί ἀνυποχώρητα, γιατί εἶναι σίγουρο ὅτι θά μᾶς ἀνοίξει. Κι ἂν ὅλα δείχνουν πώς εἶναι μάταιη ἡ προσευχή. Κι ἂν ὁ οὐρανός φαίνεται σιωπηλός καί ἀδιάφορος. Κι ἂν ὁ κόσμος, τά πλήθη, οἱ σκέψεις, οἱ εἰδήσεις, ἡ κούραση, ἡ ἀποκαρδίωση μᾶς δυσκολεύουν, ἐμεῖς νά ἐπιμένουμε. Νά ἐπιμένουμε νά εἴμαστε κοντά Του, ἀκόμη καί ἂν φαίνεται πώς δέν θά κερδίσουμε τίποτε. Τότε εἶναι πού θά κερδίσουμε τά πάντα.

Ὁ ἄρχοντας Ἰάειρος πλησιάζει τόν Ἰησοῦ μέ ταπείνωση, πίστη καί ἐπιμονή καί γονατιστός «παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ». Ἡ ἄρρωστη αἱμορροοῦσα προσεγγίζει τόν Χριστό ἤσυχά καί ἀθόρυβα, μυστικά, μέ ταπείνωση, πίστη καί ἐπιμονή καί ἀνταμείβεται γιά τό ἦθος της. Ἐμεῖς ἄπειρες

φορές θέλουμε νά φιλοξενήσουμε τόν Κύριο στό σπίτι τῆς ὑπαρξῆς μας. Νά γίνουμε κατοικητήριο τῆς Θεότητας. Νά γίνουμε ἔμφυχα κτίσματα, ναοί λογικοί τῆς ζωντανῆς παρουσίας Του στόν κόσμο. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερο δῶρο καί σπουδαιότερη εὐλογία ἀπό τό νά φιλοξενήσουμε τόν Χριστό στό σπίτι μας. Νά ἀνοιξοῦμε τά φυλλοκάρδια τῆς ψυχῆς μας καί νά ἀξιωθοῦμε νά γίνουμε οἰκοδεσπότες τοῦ Πλάστη μας. Ἡ ἀκλόνητη πίστη, ἡ θεοποιός ταπείνωση, ἡ ἀμετακίνητη ἐπιμονή θά μᾶς βοηθήσουν νά τό ἐπιτύχοῦμε. Νά ἐπιτύχοῦμε ὁ Χριστός νά μὴν εἶναι μόνον ἐπισκέπτης ἀραιά καί ποῦ ἀλλά μόνιμος κάτοικος ἢ καλύτερα μόνιμος κυρίαρχος τοῦ ἑαυτοῦ μας. Μόνον τότε ἀπό δικοί Του οἰκοδεσπότες θά γίνουμε δικοί Του φιλοξενούμενοι στό ἀπέραντο παλάτι τῆς θεϊκῆς δόξας, στήν ἀκύμαντη θάλασσα τῆς ἀτέλειωτης ἀγάπης Του, στό ὑπέρολογο φῶς, στήν ἀδιάπτωτη χαρά τῆς ἐορτῆς, ἐκεῖ ὅπου

«ὁ τῶν ἐορταζόντων ἦχος» εἶναι ἀκατάπαυστος καί «ἡ ἡδονή τῶν καθορώντων» τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἀτελεύτητη. Ἀμήν.